

HANDHAFVA, v. a. 2. (böjes som *Hafva*) Hafva vård om; tillse, att något rätt iakttagas, sker i vederbörlig ordning. *H. lagarna. H. lag och rätt.* — *Handhafvande*, n. 4.

HANDHAFVARE, m. 5. Den, som handhafver något. *Lagens h.*

HANDHÄST, m. 2. Ridhäst, som man låter leda efter sig, för att begagnas, då den, man rider, blifvit trött.

HANDKAMMARE, m. 2. o. 5. Kammare, der hvarjehanda för ett hushåll nödiga saker förvaras, såsom linne, duktyg, m. m.

HANDKANNA, f. 1. Vattenkanna, hvarur vatten gjutes i handfatet, när man vill tvätta sig. **HANDKARDA**, f. 1. Karda, vid hvars begagnande man behöfver endast händernas tillhjelp. Kallas så till skilnad ifrån Kardmaskin.

HANDKASSA, f. 1. Mindre kassa för smärre tillfälliga extra utgifter, afskild ifrån den större kassan, d. v. s. den för de hufvudsakliga, löpande utgifterna eller affärernas bedrivande.

HANDKLAPPNING, f. 2. Bifall, som gifves medelst att klappa händer. (Det franska Applaudissement.) *Skådespelarne helsades med h-ar.* **HANDKLOCKA**, f. 1. Liten ringklocka för hand.

HANDKLOFVAR, händklåfvar, m. 2. pl. Ett slags fångselredskap, som sättes om begge handlofvarna på en fånge, för att betaga honom bruket af sina händer. *Sätta h. på någon.* — *Skrifves äfv. Handklöfvar.*

HANDKLUBBA, f. 1. Klubba, som föres med händerna.

HANDKLÄDE, n. 4. Se *Handduk*.

HANDKORG, m. 2. 1) Korg att bära med handen. — 2) Liten arbetskorg för fruntimmer.

HANDKORT, n. 5. 1) Kort af dem, en spelare har på hand, hvilket icke är trumf. — 2) Kort af dem, en spelare har på hand, det han ej bytit sig till.

HANDKRAFT, f. sing. Kraft, som en menniska har i händerna eller armarna. *Dertill fordras god h. Maskin, som drifves med h.*

HANDKRAMNING, f. 2. Handlingen, då man kramar ens hand.

HANDKYSS, m. 2. Kyss, som man ger någon på handen.

HANDKYSSNING, f. 2. Handlingen, då man kysser någon på handen.

HANDKÖP, n. sing. (apotek.) Läkemedels utdelande utan läkares recept.

HANDKÖPSDISK, m. 2. Yttre disk i ett apotek.

HANDLA, v. a. 1. Köpa. *H. något af någon. Jag har varit hos klädeskrämhandlaren och h-t kläde.* Brukas äfv. absolut, t. ex.: *Jag skall gå ut och h. Hvar h-r du? Hos herr N.* — *H. sig till, se Tillhandla sig.* — *H. upp, se Upphandla.* — *Syn. Se Köpa.* — *V. n. 1) Drifva handel. H. med ull, med jern, med siden-tyger. H. på utrikes orter. H. med någon, hafva handelsförbindelse med honom.* — 2) Uppföra sig, bete sig, i sedligt hänseende. *H. som en rättskaffens man. H. väl, illa mot någon. H. mot lag, pligt, samvete. Han h-r dermed efter behag, gör och låter dermed, huru han vill.* — *Syn. Se Uppföra sig.* — 3) *H. om: a) underhandla om. Denna bem. är numera föråldrad; — b) (med sak till subjekt) röra, angå. Samtalet h-de om fred. Boken h-r om konsten att bli rik, är skrifven om &c.*

HANDLAG, n. 5. 1) Sättet att handtera verktyg och redskap, när de användas för med dem

afsedda ändamål. *Hafva godt h. Det fordrar ett visst h.* — 2) (anat.) Del af handen, emellan handleden och fingrarna, hvilken utgöres af fem särskilda ben.

HANDLANDE, n. 4. 1) Köpande. — 2) Uppförande i sedligt afseende. — I begge bem. mindre brukligt.

HANDLANDE, m. 5. (egentl. part. pres. af *Handla*) En, som driver handel. Säges både om gross- och minuthandlare, men ej om gatkrämare och gårdsfarihandlande, såsom är fallet med ordet Handelsman.

HANDLED, m. 5. Leden, som förenar handen med framarmen. Kallas äfven Handlofve och Handrot.

HANDLEDA, v. a. 2. 1) Leda vid handen. I denna ursprungliga bem. mindre brukligt. Man säger då hellre blott Leda. — 2) (fig.) Leda, vägleda (i afseende å undervisning, uppfostran, sättet att gå till väga i lifvets allmänna förhållanden). *H. någon i matematik, i dygdens utöfning, i de åligganden, som tillhöra ett embete, o. s. v.* — *Handledande*, n. 4.

HANDLEDARE, m. 5. o. — **DESKA**, f. 4. Den, som handler (bem. 2).

HANDLENING, f. 2. 1) (fig.) Ledning. Jfr *Handleda*, 2. — 2) Titel, som stundom gifves korta undervisningsskrifter.

HANDLEXIKON, händläcksikänn, n. pl. — *lexika.* Ordbok i mindre, beqvämt format, och som innehåller blott det hufvudsakligen nödvändiga af ett språks ordförråd.

HANDLIK, a. 2. Som liknar en hand.

HANDLING, f. 2. 1) Andlig verksamhet, som uppenbarar sig i det yttre genom något dymedelt verkadt (Gerning). *En god, dålig h. Beveklsegrunden för en h.* — 2) (mest i plur.) a) Skrift, utgången ifrån någon offentlig myndighet (embetsverk, domstol, o. s. v.), eller dit ingifven, eller ämnad att dit ingifvas. *Domstolens, kollegii h-ar. En h., ämnad att till rätten ingifvas.* — *Syn. Dokument, Akt.* — b) Skrift, härrörande af ett lärdt sällskaps, en akademis verksamhet. *Vetenskaps-akademiens h-ar.* — 3) (estet.) Framställning af händelser såsom närvarande (i dramen), eller i berättande form (i fabeln, epos, romanen, &c.). *H-en i denna teaterpjes, roman är ganska omvexlande.*

HANDLESSÄTT, n. 5. Det sätt, hvarpå någon handlar (i moraliskt afseende). *Det är icke alltid lätt att rätt bedöma andras h.*

HANDLÖD, n. 5. Lod, fästadt vid en lodlina, hvarmed vattnets djup mätes.

HANDLOFVE, m. 2. pl. — *lofvar.* Se *Handled*.

HANDLYKTA, f. 1. Lykta att bära i hand. Brukas till skilnad ifrån Gatlykta, Skeppskyta, m. fl.

HANDLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) Sysselsätta sig med, företaga. Brukas mest i uttrycket: *H. ett mål* (rättegångssak, embetsmål, o. s. v.); eljest säges vanligen *Lägga hand vid.* — *Handledläggande*, n. 4. o. *Handledläggning*, f. 2.

HANDLÖS, å. 2. *Lemna, släppa någon h., lemna någon åt sig sjelf.* (Föga brukl.) *H. våda, skada, olycka, som inträffar utan någons förvålande.*

HANDLÖST, adv. Oaktsamt, utan att betänka eller bry sig om, huru det träffar. *Kasta h.*

HANDOM. *I h.,* se under *Hand*.

HANDPENNING, m. 2. 1) Penningar till smärre uppköp och tillfälliga biutgifter. Brukas